

Pag-alala sa ating Panginoon

Pang-alala sa ating Panginoon

Mga 3,600 taon na ang nakalipas, inutusan ang Israel na kunin ang dugo ng korderong Paskwa at ipahid ito sa mga poste ng pintuan ng kanilang mga bahay, pagkatapos ay pumasok at manatili roon hanggang sa katapusan ng gabi. Ang mga tagubiling ibinigay sa mga Israelita ay tuwiran at madali lamang para sa kanila na sumunod.

Nangyari rin ito sa atin nang tanggapin natin si Jesus bilang ating personal na manunubos at simbolikong ipinahid ang dugo sa mga poste ng ating mga puso. Ito ang simula ng ating paglalakbay.

ANG GABI NG PASKWA NG PANAHOON

Noong gabing iyon, matapos patayin ang korderong pang-Pasku, at mailapat ang dugo sa mga posteng pintuan ng kanilang mga bahay, pumasok ang mga Israelita sa kanilang mga tahanan at isinara ang pinto. Kailangan na nilang kainin ang korderong pang-Pasku matapos itong i-ihaw, at nagkaisa silang lahat bilang isang pamilya sa gawaing ito. Ipinapakita nila kung paanong ang mga kapatid sa gabing ito ng Panahon ng Ebanghelyo ay pinagsasama-sama ng Korderong ng Diyos, at habang nasa ilalim ng dugo ay nakikisalo sa kordero, inangkin nila para sa kanilang sarili ang merito ng kanyang sakripisyo. Naalala natin ang ika-133 na Salmo, na nagsasabi:

"Tingnan mo, s , kung gaano kabuti at kaaya-aya para sa mga magkakapatid na manirahan nang magkakasama sa pagkakaisa!" (Awit 133:1). Ang Israel, sa kanilang mga pamilya, ay nagtipon noong gabing iyon sa banal, masaya, at mapayapang pagsasama.

Ang pinakamahalagang bahagi ng seremonyang ito ay ang pagwisik ng dugo sa mga poste ng pinto ng mga bahay. Ipinapakita nito ang pagliligtas sa pamamagitan ng dugo, na siyang saligan ng buong buhay Kristiyano. Si Jesus, na "siya mismo ang nagpasan ng ating mga kasalanan sa kanyang sariling katawan sa krus" (1 Pedro 2:24), ay ang Korderong Paskwal na ang dugo ay ibinuhos upang tubusin tayo. (1 Pedro 1:19). Si Jesus ay ginawang "kasalanan para sa atin, siya na hindi nakakilala ng kasalanan; upang tayo nama'y maging katuwiran ng Diyos sa kaniya." (2 Corinto 5:21). Habang nasa lupa si Jesus, siya ay lalong nagmalasakit sa mga naghihirap, sa mga mahihirap, sa mga bulag, sa mga may kapansanan, at sa mga ketongin. Ang lahat ng tao ay nakatatanggap ng mga benepisyo ng pantubos anuman ang kanilang katayuan sa buhay. Ang dugo ng Kordero ang nagpapagawang posible ang ating ugnayan sa Diyos at sa isa't isa. Siya ang sentro ng pagkakaisa.

ANG KAGANAPAN NG PAGTITIPON

Sinabi ni Jesus, "Kung saan may dalawa o tatlo na nagkatipon sa aking pangalan, naroroon ako sa kanilang pagitna." (Mateo 18:20). Tinitipon tayo ng Banal na Espiritu, at si Cristo ang dahilan ng ating

pagtitipon. Ang ganitong mga pagtitipon ay nailalarawan ng kabanalan. Tanging ang Banal na Espiritu lamang ang makakatipon sa atin kay Cristo. Hindi nito maari tipunin para sa isang pangalan, isang ordenansa, isang sistema, o isang samahan, kundi para lamang sa nagluwalhating Cristo sa langit. Ito ay isang "maliit na kawan" ang tinitipon. Sinabi ni Jesus, "Kung mahal na mahal ako ng sinuman, tutuparin niya ang aking mga salita." (Lucas 12:32; Juan 14:23). Ang patunay ng ating pag-ibig kay Jesus at sa Diyos ay makikita sa paggawa ng mga bagay na iniutos Niya sa Kanyang salita. Ang mga nag-alay ng kanilang sarili sa Diyos at sumusunod kay Cristo ay hindi dapat nananabik na gawin ang kanilang sariling kalooban, na nakakasagabal sa gawaing ginagawa ng Diyos sa atin.

Noong unang gabi ng Paskwa nang ang lahat ng mga pamilya ng Israel ay nagtipon sa kanilang mga tahanan, sila ay nagpunta sa paligid ng isang inihaw na kordero - isang kordero na pinagdaanan ng apoy. Ang mga tagubilin sa Exodo 12:8,9 ay napakalinaw: "Kakanin nila ang laman sa gabing iyon, inihaw sa apoy, at walang lebadura; at kakainin nila ito na may mapait na halamang-gamot. Huwag ninyong kainin nang hilaw, o pakuluan man sa tubig; kundi i-ihaw sa apoy, ang ulo kasama ng mga paa, at pati ang mga bituka nito."

Ang inihaw na kordero ay naglalarawan kung paano si Jesus, ang tunay na Kordero ng Paskwa, ay sumailalim sa epekto ng apoy – "mapapait na pagsubok" sa loob ng tatlu't kalahating taon ng kaniyang ministeryo. Napakahalaga ng bahaging ito

ng ilustrasyon kaya't inutusan ang Israel na huwag itong kainin nang hilaw o maluto sa tubig.

PANGALIS NG PULOS

Ang mga tagubilin sa pagkain ng Korderong Paskwa ay naaangkop din sa ating paghihimok sa mas dakilang Korderong Paskwa. Inutusan ang mga Israelita na kainin ito kasama ng walang lebadura na tinapay. Ang lebadura ay simbolo ng kasamaan at kasalanan. Hindi ito kailanman ginagamit sa Salita ng Diyos upang isimbolo ang dalisay, banal, o mabuti. Ang kapistahan na ipinag-utos sa Israel na ipagdiwang kasabay ng Paskwa ay tinawag na Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa. Tulad ng iniutos sa Exodo 12:15 sa Israel: "Sa loob ng pitong araw ay magtapat kayo ng tinapay na walang pampaalsa; sa unang araw ay inyong ilalabas ang pampaalsa sa inyong mga bahay."

Ito ay nilayong ipakita ang paghihiwalay ng Israel mula sa kasalanan. Sinabi sa atin ni Apostol Pablo, "Linisin ninyo ang lumang lebadura." (1 Corinto 5:7). Hindi sinabi ni Pablo, "Subukang linisin ang lumang lebadura." Sa halip, tiyak siya rito at sinabi niya, "Gawin ninyo." Maaaring makialam ang ating laman sa ganitong programa. Napagtanto ito ng apostol nang isinulat niya, "Nais kong gawin ang tama, ngunit hindi ko magawa. Nais kong gawin ang mabuti, ngunit hindi ko nagagawa. Ayaw kong gawin ang mali, ngunit ginagawa ko pa rin ito. Ngunit kung ginagawa ko ang ayaw kong gawin, hindi ako talaga ang gumagawa ng masama; kundi ang kasalanan na nakatira sa akin ang gumagawa nito. Kaya

natatagpuan ko ang batas na ito na gumagana: Bagaman nais kong gumawa ng mabuti, nariyan na ang masama sa akin." (Roma 7:19-21). Gayunpaman, dapat nating gawin ang lahat ng makakaya upang alisin ang kasalanan at kasamaan.

Dapat gawin ito ng Israel sa loob ng pitong araw. Ang pitong araw ay kumakatawan sa kabuuan. Ang Kristiyano ay dapat itakwil ang kasamaan at mamuhay nang banal. Hindi matiis ng Diyos ang kasamaan sa kaisipan, salita, o gawa. Tulad ng paalala sa atin ni Apostol Juan, na nagsasalita tungkol sa Diyos, "Kung sasabihin nating may pakikisama tayo sa kaniya, at naglalakad tayo sa kadiliman, nagsisinungaling tayo, at hindi tayo gumagawa ng katotohanan." (1 Juan 1:6). Pagkatapos ay sinabi niya, "Kung sasabihin nating wala tayong kasalanan, linoloko natin ang ating sarili, at wala ang katotohanan sa atin." (1 Juan 1:8). Patuloy na ipinipilit ng laman ang sarili nito, ngunit sa pamamagitan ng tumutulong na biyaya ng Diyos mapapanatili natin itong nasasakop. Nagpapatuloy si Juan, "Kung ipinagtatapat natin ang ating mga kasalanan, tapat at matuwid siya upang ipatawad sa atin ang ating mga kasalanan, at linisin tayo mula sa lahat ng kasamaan." (1 Juan 1:9)

Maraming beses, nabibigla tayo at maaaring magsalita o gumawa ng hindi tama. Sa ganitong mga pagkakataon, dapat nating agad na hanapin ang ating Tagapagtanggol, gaya ng paalala ni Juan: "Sinasulat ko sa inyo ang mga bagay na ito, upang kayo'y huwag mangasala. At kung ang sinumang tao'y mangasala, tayo'y may Tagapagtanggol sa

kaniya sa harap ng Ama, si Jesucristo na matuwid." (1 Juan 2:1). Ang bagong pag-iisip na nabubuo ay naghahangad ng kaperpeksiyunan. Gayunpaman, ang indibidwal na Kristiyano ay hindi maaaring maging perpekto hangga't hindi siya tumatanggap ng isang perpektong bagong katawan. Tulad ng sinasabi ni Juan, "Alam natin na ang sinumang ipinanganak [ipinagkaloob] ng Diyos ay hindi nagkakasala." (1 Juan 5:18). Sinasabi sa atin ni Juan na ang mga ipinanganak ng Diyos ay hindi kusang nagkakasala. Wala silang simpatiya sa kasalanan. Nililinis nila ang lumang lebadura.

PANGAN G SA KORDERO NG PASKWA

Ang mga Israelita ay hindi nailigtas sa pamamagitan ng pagkain ng walang lebadura na tinapay, kundi sa pamamagitan ng dugo ng Korderong Paskwa. Gayundin, ang Kristiyano ay hindi naililigtas sa pamamagitan ng praktikal na kabanalan, kundi sa pamamagitan ng dugo ni Jesus. Gayunpaman, ang sinumang magpapatuloy sa kasamaan at kasalanan, sa pamamagitan man ng gawi o prinsipyo, ay hindi magkakaroon ng tunay na pakikipag-isa kay Jesus, at hindi matatamasa ang kanyang kaligtasan. Ang mga tumatanggap ng mga benepisyo ng pantubos at kabilang sa kawan ng Diyos ay dapat banal, ngunit dapat nilang kilalanin na ang kanilang kaligtasan ay sa pamamagitan ng biyaya, at hindi sa pamamagitan ng kanilang kabanalan.

ANG MAPAPAISANG HALAMANSA

Ang korderong Paskwa ay kailangang kainin kasama ng mapait na halamang-gamot. Ito ay kumakatawan

sa mapait na karanasan ng bayan ng Panginoon, na may kaugnayan sa karanasan ni Jesus na kinakatawan ng inihaw na kordero. "Kung tayo'y nagdurusa [kasama niya], tayo'y maghahari naman [kasama niya]." (2 Timoteo 2:12). "Kailangang tayo'y dumaan sa maraming kapighatian upang makapasok sa kaharian ng Dios." (Mga Gawa 14:22). Hinulaan tungkol kay Jesus: "Siya'y sugatan dahil sa ating mga pagsalangsang; siya'y pinugutan dahil sa ating mga kasamaan. Ang dusa ng ating kapayapaan ay nasa kaniya; at sa pamamagitan ng kaniyang mga latigo tayo'y pinagaling." (Isaias 53:5). Hindi tayo pinagagaling ng sarili nating kabanalan.

Ang Apostol Pablo, sa pagsasalita tungkol sa mga hain sa Toldang-tipunan, ay nagsabi sa atin: "Kaya naman si Jesus, upang kaniyang pakabanalin ang bayan sa pamamagitan ng sariling niyaing dugo, ay nagdusa sa labas ng pasukan. Lumabas tayo nga sa kaniya sa labas ng kampamento, na pasanin ang kaniyang pamumuska." (Hebreo 13:12,13). Kaya, dapat nating kainin ang inihaw na kordero kasama ang mapait na halamang-gamot ng mga pagsubok at paghihirap.

Sa tulong ng Diyos, nagagawa nating ipako sa krus ang ating laman. (Galacia 5:24). Tulad ni Apostol Pablo, sinisikap nating disiplinahin ang ating mga katawan. (1 Corinto 9:27). Kailangan nating gawin ito upang marinig ang mga salitang, "Magaling! Mabuti at tapat na alipin. Mabuti ang ginawa mo sa aking mga ipinagkatiwala sa iyo. Pumasok ka sa kagalakan ng iyong Panginoon." Mateo 25:21

Habang kumakain ang Israel ng korderong inihaw, sila ay inihanda para sa isang paglalakbay. Handa na silang lisanin ang Ehipto. Hindi na sila dapat makisalamuha pa sa mga Ehipsiyong muli. Dapat silang kumain nang madalian, na may tungkod sa kamay. Lahat ng ito ay naglarawan kung paano ang ating buhay ay dapat mailahad sa pamamagitan ng ating hinaharap na kapalaran bilang mga kapwa tagapagmana kasama si Cristo sa kanyang hinaharap na kaharian. Ang tungkod ay naglarawan ng ating pag-asa, ang ating pag-asa sa Diyos para sa paglalakbay. Lahat ng ito ay nagawa sa pamamagitan ng dugo ng Korderong Pinatay. Tulad ng pagtitipon ng Diyos sa atin sa pagkakaisa sa pamamagitan ni Cristo, gayon din naman ay gagabayan niya tayo sa ating paglalakbay patungo sa lupain ng pangako, ang makalangit na Canaan.

"Bilang pag-alala sa akin"

Kaugalian ng mundo na gunitain ang mga kaarawan ng mga bayani at dakila nito, samantalang ang oras at kalagayan ng kanilang kamatayan ay, bilang panuntunan, malimit nang nakakalimutan. Marahil ang pangunahing dahilan k , ito ay dahil ang mga nagawa na nagpaging dakila sa kanila ay limitado sa panahon ng kanilang pagkabuhay, samantalang ang kamatayan ang nagtatapos sa kanilang karera. Ngunit kay Jesus, nabaliktad ang kaayusang ito. Totoo, ang kanyang kapanganakan ay ginugunita nang may pagmamahal taon-taon ng milyon-milyon, ngunit ang kanyang tiyak na utos ay gunitain ng kanyang mga tagasunod ang kanyang kamatayan.

Wala siyang iniwang tagubilin tungkol sa pagdiriwang ng kanyang kapanganakan.

Siyempre, mahalaga na ipinanganak si Jesus sa mundo bilang isang tao upang maging Tagapagligtas ng nahulog na lahi, ngunit ang kanyang kamatayan ang nagbigay ng pagtubos. Ang pangunahing layunin ng Unang Pagparito ng Guro ay natupad sa pamamagitan ng kanyang kamatayan. Ang kanyang buhay ay nagbibigay-inspirasyon; ang kanyang mga aral ay malawak ang epekto sa pag-uugali ng tao; ang kanyang mga himala ay isang pinagpalang biyaya sa mga nakinabang rito; ang kanyang mga hula ay nagbigay ng tumpak na paunang sulap sa maraming nangungunang pangyayari ng kapanahunan; ngunit ang kanyang misyon sa lupa ay halos naging walang saysay kung hindi dahil sa katotohanan ng kanyang kamatayan. Ang mga nagawa ng lahat ng iba pang tao ay naputol ng kamatayan, ngunit ang paglilingkod ng Guro ay lumawak tungo sa pinakamalaking bisa nito sa pamamagitan ng kamatayan.

Walang duda na ito ang dahilan kung bakit kalooban ng Diyos na gunitain ng kaniyang bayan ang kamatayan ni Jesus. Napakahalaga na laging nasa harapan natin ang pangangailangan ng kamatayan ni Jesus, at ang katotohanang dahil lamang dito tayo ay pinagpala na ngayong magtamasa ng pag-asa ng buhay sa pamamagitan niya. Mahalaga na tayo, bilang mga tagasunod ng Guro, ay alalahanin ang kaniyang kamatayan, sapagkat inaanyayahan tayo ng mga Kasulatan na mamatay kasama niya. Tulad ni Jesus, gayon din ang mga Kristiyano: ang kanilang

ministeryo ay magwawakas nang may tagumpay lamang kapag natapos nila nang tapat ang kanilang gawain ng sakripisyo, hanggang sa kamatayan. Pahayag 2:10

MAHALAGANG MGA ARAW

Ang huling ilang araw ng buhay ni Jesus sa lupa ay napakahalaga. Bagaman nauunawaan Niya ang kahulugan ng mga pangyayaring sunud-sunod na naganap, sa malaking bahagi ay hindi ito naintindihan ng Kanyang mga alagad. Ang Israel ay lubos na bulag sa katotohanang ang pinakamahalagang kasaysayan sa lahat ng panahon ay noon ngang nagaganap sa Judea. Sa mga dramatikong araw na iyon, sumakay si Jesus sa mga tarangkahan ng lungsod ng Jerusalem, iniharap Niya ang Kanyang sarili sa Israel bilang kanilang ipinangakong Hari at Mesiyas.

Pagkatapos noon, pinalayas niya ang mga tagapagpalit-pera mula sa Templo. Tinanong siya ng kanyang mga alagad sa Bundok ng mga Olibo tungkol sa mga palatandaan ng kanyang ikalawang pagparito at ng katuparan ng kapanahunan. (Mateo 24:2–3) Ipinagdiwang niya ang hapunan ng Paskwa kasama ang kanyang mga alagad sa itaas na silid. Nakipagnegosyo si Hudás na ipagkanulo siya sa masasamang kamay ng kanyang mga kaaway. Nariyan ang nakapanghihinang tagpo sa Hardin ng Getsemani; ang pagtataksil na sumunod; ang paglilitis sa harap ng punong pari; ang pagtanggì ni Pedro; ang paglilitis sa harap ni Pilato at Herodes; ang pagpapahirap; ang pang-uuyam; at sa wakas,

ang pagpapako sa krus. Ito ang mga pangyayaring nagmarka sa mga huling araw ng pinakadakilang tagapagkaloob ng sangkatauhan. Para sa mga alagad, nangangahulugan ito, una, ng matinding pag-asa, pagkatapos ay pagkalito, at sa wakas, mapait na pagkadismaya. Para sa maraming Hudyo, ang mga pangyayaring ito ay likas na bunga lamang ng maling pagsisikap ng isang huwad na nagkunwari na sinubukang tanggapin bilang ipinangakong Mesiyas ng Israel, at na wasto namang hinarap ng mga "lehitimong" pinuno ng kanyang panahon. Si Jesus lamang ang nakaintindi sa nangyayari, at ang kanyang kaalaman ang nagbigay-daan sa kanyang kakayahang tiisin ang pagsubok at tuparin ang gawaing ipinagkatiwala sa kanya ng kanyang Ama sa Langit.

HINDI PINAHALAGAHAN NG GURU

Hindi kailanman naging popular si Jesus sa mga eskriba at Pariseo. May ilang indibidwal sa kanila ang humanga sa kanyang pag-uugali at mga pagtuturo, ngunit bilang isang grupo, sila ay palaban sa kanya mula pa sa simula ng kanyang di-makasariling ministeryo at hindi nila kailanman pinapalampas ang anumang pagkakataon upang gawin ang kanilang makakaya upang mailagay sa masamang tingin ang mga tao laban sa kanya. Ngunit maraming karaniwang tao ang nag-isip para sa kanilang sarili. Nagustuhan nila ang mga biyayong salita na sinabi ng Guro at sumang-ayon na "kailanman ay walang taong nagsalita na gaya ng taong ito." Juan 7:46

Mas nakakumbinsi pa sa karaniwang publikong Hudyo ang maraming himalang ginawa ng Guro. Ang mga kabutihang ito ay lumikha ng isang proseso ng pangangatwiran na makikita sa mga salita ng bulag na gumaling. Ipinahiwatig niya na hindi niya lubos na nauunawaan ang lahat ng kaakibat ng malalaking biyayang natanggap niya, ngunit alam niya na noon ay bulag siya, at ngayo'y nakakakita na. (Juan 9:25). Marami pang iba ang dating bulag, at ngayo'y nakakakita na rin. Bukod pa rito, may mga ketongin na nalinis; mga pilay na napagaling at nakalakad; marami ang pinalaya mula sa masasamang espiritu; at mga patay na nabuhay muli.

Marahil iilan lamang sa kanila ang nakauunawa nang lubusan sa mga itinuro ng Guro, ngunit alam nila na pinagpala sila Niya, at alam din ito ng kanilang mga kamag-anak at kaibigan. Dahil dito, maraming tao sa Israel ang may mabuting loob kay Jesus at hindi basta-basta maimpluwensyahan ng mga eskriba at Pariseo na sumali sa pagsisikap na ipapatay Siya. Higit sa lahat, siya ay pinrotektahan ng mapag-ingat na pag-aaruga ng kanyang Langitnang Ama, na pumigil sa kanyang mga kaaway na maisakatuparan ang kanilang masasamang balak laban sa kanya hanggang sa dumating ang takdang panahon para isakatuparan ang kanyang sakripisyo.

NAKONWINSING MGA ALIPORES

Samantala, habang si Jesus ay gumagawa ng mabuti at nangangaral ng Ebanghelyo ng kaharian, lalo pang tumibay ang paniniwala ng kanyang mga alagad sa kanyang katungkulan sa plano ng Diyos. Nang una

niya silang inanyayahan na sumunod sa kanya, pinaniwalaan nila na siya ang ipinangakong Mesiyas. Ngunit habang nasasaksihan nila ang kaniyang mga himala, nakikinig sa kaniyang pagtuturo sa mga tao, at nakaupo sa kaniyang paanan upang lubos na maunawaan ang diwa at lalim ng kaniyang mga mapagpalang salita, tiyak na tumibay ang kanilang tiwala. Hindi nakapagtataka na ipinahayag ni Pedro ang kaniyang kahandaang mamatay para sa kaniyang Guro.

Gayunpaman, ang mga alagad ay mga taong likas, hindi pa ipinanganak ng Banal na Espiritu; kaya naman hindi sila handa sa kung paanong biglang matatapos ang ministeryo ng kanilang Mesiyas, ang kanilang Panginoon. Kahit ang mungkahi ni Jesus na sana'y nakapagbabala man lang sa kanila nang kaunti tungkol sa dapat asahan, ay nagdulot ng matinding pagtutol mula kay Pedro, "Malayo sa Iyo, Panginoon." (Mateo 16:22). Ang tugon ni Jesus kay Pedro sa pagkakataong ito ay naglalaman ng lalim ng kahulugan, na tanging ang mga ipinanganak ng Espiritu ang makakaintindi at makatamasa nito. Sinabi niya, "Ang sinumang magliligtas sa kanyang buhay ay mawawalan nito: at ang sinumang mawawalan ng kanyang buhay dahil sa akin ay makakamit niya ito." Mateo 16:25

Gaano kaya ito katangi-tangi sa pandinig ng mga alagad! Nananatiling kakaiba ito sa mga hindi n inilubog ng Banal na Espiritu sa mga hiwaga ng plano ng kaligtasan ng Ama sa Langit. Paano nga ba maliligtas ng sinuman ang kanyang buhay sa pamamagitan ng pagkawala nito? Ginawa ito ni

Jesus sa pamamagitan ng pagkawala, o pagsuko, ng kanyang buhay sa lupa bilang isang sakripisyo. Sa muling pagkabuhay, ginawaran siya ng banal na buhay. Boluntaryo ang kanyang sakripisyo, ngunit nang pumasok siya nang kusang-loob sa tipan ng sakripisyong ito, ang kanyang pag-urong ay magiging katumbas ng walang hanggang kamatayan. Sa gayon, nailigtas niya ang kanyang buhay sa pamamagitan ng tapat na pagtupad sa kanyang sakripisyo hanggang sa kamatayan.

Sa pamamagitan ng pagsasakripisyo ng kaniyang buhay, nagbigay rin si Jesus ng pagkakataon ng kaligtasan para sa buong lahi ni Adan. Hindi nakapagtataka na ang isang bahagi ng banal na kaayusan na napakahalaga rito, at napakaiba sa landas ng nahulog na karunungan ng tao, ay dapat ipagdiwang ng bayan ng Diyos! Ang praktikal at nakaka-inspirasyong mga aspeto ng kamatayan ng Guro ay sapat nang dahilan upang ipagdiwang ang pangyayaring ito. Sa ganitong paraan, ang kanyang kamatayan ay isang praktikal na pagpapamalas ng prinsipyo ng banal na pag-ibig, isang halimbawa ng gagawin ng pag-ibig sa ating mga buhay kung, tulad ni Jesus, tayo ay pinamamahalaan nito. Kung tayo ay magiging tulad niya, kailangan din nating ialay ang ating mga buhay—na hinihimok ng parehong pag-ibig na nagtulak sa kanya na isakripisyo ang kanyang buhay para sa iba. Gayunpaman, hindi natin dapat kaligtaan ang mas mahalagang aspeto ng pantubos sa kamatayan ng Guro bilang Manunubos ng tao.

PINURI BILANG HARI

Kinalaunan, nang dumating ang Banal na Espiritu sa mga naghihintay na alagad sa Pentekostes, naunawaan nila ang mga bagay na hindi nila lubos na maunawaan noon. Ngunit kahit na hindi nila naintindihan ang lahat ng sinabi ng Guro sa kanila, patuloy pa rin silang sumunod sa kaniya. Sa pagsunod sa kaniyang utos na makipag-ugnayan sa isa sa kaniyang mga kaibigan, nakakuha sila ng isang batang asno, at rito'y sumakay si Jesus nang magtagumpay papasok sa lungsod ng Jerusalem bilang hari ng Israel.

Naniniwala ang mga alagad na si Jesus ang hari ng Israel, at inaasahan nila na sa angkop na panahon ay tiyak na kakailanganin ang ganitong pagpapakilala sa kaniya. Ang tanong na lumitaw sa kanilang isipan dahil sa usapan ng kanilang Guro tungkol sa kamatayan ay ngayon, pansamantala man lang, ay makakalimutan. Ganito dapat ang takbo ng mga bagay. Si Jesus ay isang hari, at panahon na para malaman ito ng mga tao at magkaroon sila ng pagkakataong kilalanin siya bilang ganoon. Ngayon ay ibinibigay niya sa kanila ang pagkakataong ito, at sinasamantala nila ito. Tiyak na inisip ng mga alagad na malapit nang dumating ang kaharian ng Mesiyas!

Pagkatapos ay pumunta si Jesus sa Templo, pinagaling ang mga maysakit na kanyang nahanap doon, at pinalayas ang mga palitan-pera. Ito ay akmang-akma sa kanyang pagpasok bilang hari sa lungsod. Lalong umangat ang sigla ng mga alagad. Ipinakita nila ang kanilang masiglang pagsuporta sa

pamamagitan ng pagtawag ng pansin ni Jesus sa magagandang batong ginamit sa pagtatayo ng Templo. Maaaring may mga pangitain sila na malapit nang sakupin ng bagong pinuno ng Israel ang maringal na gusali. Ngunit mabilis na pinawi ni Jesus ang kanilang sigla, nang sabihin niyang darating ang panahon na wala ni isang bato na matitira sa isa pa sa maringal na Templong iyon. Mateo 24:2

Anong pagkabigla iyon! Gayunpaman, malinaw na naging dahilan ito upang mapagtanto ng mga alagad na marami pa silang kailangang matutunan tungkol sa kanilang Mesiyas at sa mga plano para sa Mesianikong kaharian, sapagkat makalipas ang panahon ay kasama sila ni Jesus sa Bundok ng mga Olibo, kung saan tinatanong nila siya tungkol sa panahon at mga palatandaan ng kanyang pagbabalik at ikalawang presensya at ng pagtatatag ng kanyang kaharian.

Wala silang malinaw na larawan kung ano talaga ang ipinahihiwatig ng kanilang mga tanong, ngunit sa isang antas ay naramdaman nila mula sa mga pahayag ni Jesus na hindi kasinglapit ng inaakala nila ang kaharian. Maaaring naalala na nila ngayon ang iba pang sinabi niya noon, gaya ng parabula ng isang maharlika na umalis sa malayong bansa upang tanggapin ang kaharian at pagkatapos ay bumalik. Sa anumang kaso, nais nilang malaman pa tungkol sa bagay na napagtanto nilang kakaunti lamang ang alam nila.

Kaya sinabi nila kay Jesus, "Sabihin mo sa amin, kailan mangyayari ang mga bagay na ito? at ano ang magiging tanda ng pagparito mo [Griyego, "parousia"

- "presensya"], at ng katapusan ng mundo [Griyego, "aion" - "kapanahunan"]?" (Mateo 24:3). Mula sa mga tanong na ito, malinaw na naramdaman ng mga alagad, kahit papaano, na maaaring maihiwalay si Jesus sa kanila nang sandali, at babalik upang itatag ang kaniyang kaharian.

Ang mahabang sagot ng Guro sa kanilang tanong ay isang kamangha-manghang propesiya, hindi lamang tungkol sa katapusan ng panahon, kundi pati na rin sa pangkalahatang kalagayan sa buong panahon, na nagsisimula sa pagbagsak ng pamahalaang Hudyo. Ngunit, walang dahilan upang isipin na ito ay nagbigay-liwanag sa mga alagad at naghanda sa kanila para sa mga pangyayaring kasalukuyang nasa harapan nila at ng kanilang Guro. Hindi ito dahil ayaw nilang malaman o hindi sila nagsikap na matuto. Ito ay simpleng kaso ng likas na tao na hindi makaintindi sa mga bagay ng Espiritu ng Diyos. 1 Corinto 2:10-14

ANG HATAAN KAMARA

Ang isipan ng mga alagad ay lubos nang nabahala. Nang sila'y magtipon sa silid sa itaas na inihanda nang maaga para sa kanilang pagdiriwang ng Paskwa, para bang ang mismong hangin ay puno ng pakiramdam ng nalalapit na trahedya. Ipinabatid ni Jesus na ang isa sa kanila ay nagbabalak na ipagkanulo siya. Pagkatapos ay sinundan ito n , yaong nakakaantig at mapagpakumbabang pagtatanong, "Guro, ako po ba?" (Mateo 26:25). Makikita rito ang marangal na dignidad ng Guro. Alam naman Niya na si Hudas ang taksil, ngunit hindi Siya

nagalit o nagpataw ng matinding pagsaway; sa halip, tinawag pa rin Niya siyang "kaibigan" [Griyego, "kasamahan"]. Mateo 26:50

Marami pang kailangang matutunan ang mga disipulo tungkol sa tunay na diwa at pananaw ng Guro. Ang kanilang pananaw ay lubos na makatao, at higit sa lahat ay makasarili. Nagalak sila sa pag-iisip ng kaluwalhatian na magiging sa kanila kapag kasama nila si Jesus sa kaniyang kaharian. Iniisip nila ito sa silid sa itaas at nag-aaway-away sila kung sino ang magiging pinakadakila. Nagbigay ito kay Jesus ng karagdagang pagkakataon upang ipakita ang kanyang kababaang-loob pati na rin ang kanyang malaking pagnanais na maglingkod. Hinugasan niya ang kanilang mga paa at ipinaliwanag na ang siyang magiging pinakadakila sa kanila ay magiging lingkod ng lahat.

Pagkatapos ay mayroong kakaibang tanong tungkol sa pagkakaroon ng mga espada. Nais malaman ni Jesus kung ilan ang hawak ng kanyang mga alagad. Nang matiyak na may dalawang espada sa kanilang kasama, ipinaliwanag ni Jesus na sapat na iyon. (Lucas 22:38) Marahil ay hindi ganoon kakakaiba ang tanong na ito para sa mga alagad ni Jesus noon gaya ng maaaring maging para sa atin ngayon. Natutunan nating isipin siya bilang Prinsipe ng Kapayapaan, at isang pacifist. At, sa katunayan, ganoon nga siya, sapagkat na kalaunan ay hindi niya pinayagan na gamitin ang mga tabak na iyon para ipagtanggol ang sarili.

Bakit nga, kung gayon, nagtanong siya sa kanyang mga alagad tungkol sa pagkakaroon ng mga

espada? Alam na natin ngayon na nagpaplano siya ng isang pagpapakita ng kanyang hindi paglaban sa pag-aresto. Pag-aari ni Pedro ang isa sa dalawang espada at sinubukan niyang gamitin ito upang pigilan ang pag-aresto sa kanyang Guro. Nagbigay ito kay Hesus ng isang napakagandang pagkakataon upang patunayan na kusang-loob niyang iniaalay ang sarili upang ipako sa krus. Hindi lang iyon, kundi sa pamamagitan ng pagpapagaling sa tainga ng alipin ng Punong Pari, na tinadtad ni Pedro sa hindi matalinong paggamit ng kaniyang espada, ipinakita ni Jesus na ayaw niyang may magdusa dahil sa kaniya kahit na malapit na siyang magdusa at mamatay para sa buong sangkatauhan.

ANG MAIKOT AT KALAHATAN

Nasa silid sa itaas si Jesus at ang kanyang mga alagad upang kakanin ang handa ng Paskwa sa ika-labing-apat na araw ng unang buwan ng Israel, ang Nisan. Ito ay taunang pag-alala sa makasaysayang gabing iyon sa Ehipto nang ang dugo ng unang korderong pang-Paskwa ay pinahiran sa mga itaas na sahig at balakid ng mga pintuan ng mga bahay, at nang ang mga Israelita ay kumain ng Paskwa nang ligtas, habang namatay ang mga panganay ng Ehipto. Exodo 12:1-14

Ninaiis ng Diyos na alalahanin ng kaniyang bayan ang dakilang kaligtasan na naganap kaugnay ng unang Paskwa, kaya inutusan niya ang mga Israelita na gunitain ito taon-taon. Ngunit higit pa sa aral nito para sa Israel, itinuro ng korderong iyon ng Paskwa ang mas mahalagang sakripisyo ng "Korderong ng

Diyos," na siyang mag-aalis ng kasalanan ng mundo. (Juan 1:29). Si Jesus ang Korderong iyon, at kasama ang kaniyang mga alagad ay ginunita niya sa huling pagkakataon ang sakripisyo ng tipikal na korderong Paskwa na siya ang magiging katuparan.

Sa pagtatapos ng kapistahang ito ng Paskwa itinatag ni Jesus ang isang bagong seremonya para sa kanyang mga tagasunod. Ipinaliwanag niya na ang tinapay ay kumakatawan sa kanyang nabasag na katawan at ang bunga ng ubas ay sumasagisag sa kanyang binuhos na dugo. Pagkatapos ay inutusan niya ang kanyang mga disipulo na makiisa rito na may paliwanag na kung patuloy nilang gagawin ito, ipapakita nila ang kanyang kamatayan. (1 Corinto 11:23-26). Isang simpleng paglilingkod ito na itinatag ng Guro—isang pag-inom lamang ng tasa, at isang pagsasamang paghahati at pagkain ng walang lebadura na tinapay. Hindi ito nilayon bilang pagpapatuloy ng hapunan ng Paskwa sa isang bagong anyo, kundi bilang alaala ng sakripisyo ng tunay na Korderong Paskwa, si Jesus, ang Tagapagligtas ng mundo.

Pinagdudahan kung lubos na naunawaan ng mga alagad noon ang sinabi ni Jesus sa kanila tungkol sa tinapay at tasa. Hindi pa nila noon nauunawaan na kinakailangang mamatay si Jesus upang magkaroon sila ng buhay at magtamasa ng pribilehiyo ng paghahari kasama niya. Hindi nila nauunawaan na ang kaniyang kaharian ay hindi magiging sapat upang maibigay ang mga biyayang ipinangako ng Diyos maliban kung may matuklasang paraan upang

pawalang-bisa ang hatol na kamatayan, na siyang magpapadala sa lahat ng tao sa libingan.

Lalo pa silang walang alam na kung sila'y mabubuhay at maghahari kasama ni Cristo, kailangan nilang magdusa at mamatay kasama niya. Gayunpaman, ang tinapay at alak ay kumakatawan sa isang karagdagang pribilehiyo para sa lahat ng tunay na tagasunod ni Cristo. Natatanggap natin ang mga biyaya ng buhay na ipinagkakaloob ng kaniyang nabasag na katawan at binuhos na dugo, at may pribilehiyo rin tayong sumunod sa kaniyang mga yapak ng sakripisyo at paglilingkod. Kay swerte ng ating komunyon, o pakikipag-isa. 1 Corinto 10:16,17

UMAWIT SILA NG ISANG HIMNO AT LUMABAS

Ipinapahiwatig ng salaysay na pagkatapos itatag ni Jesus ang alaala ng kanyang kamatayan, agad silang umalis sa silid sa itaas at naglakbay patungong Gethsemane. Napakasaplâ ng damdamin ng Guro at masyadong pagod ang mga disipulo para manatili pa at magpatuloy sa pag-uusap. Nagkaroon ng ilang pag-uusap habang dahan-dahan silang lumalabas ng lungsod patungo sa Hardin. Dito pinagtibay ni Pedro ang kanyang kahandaang mamatay para sa kanyang Guro at sinabi niyang gagawin niya ito kahit iwan siya ng lahat. At tunay na sinabi ni Pedro ito nang buong puso, gaya ng ipinakita niya sa kanyang buhay.

Pagdating sa Hardin ng Getsemani, inimbitahan ni Jesus sina Pedro, Santiago, at Juan na makipaghiwalay at magbantay kasama niya. Inakala niya na marahil ay handa silang manalangin kasama

niya, ngunit hindi nila nagawa. Lumayo pa siya upang manalangin. "Kung maaari, palayuin mo sa akin ang kopang ito," ang hinaing niya sa Ama, "gayunpaman, hindi ang kalooban ko, kundi ang kalooban mo." (Mateo 26:39). Hindi natin dapat isipin na kahit sandali ay nagkaroon si Jesus ng pagnanais na labagin ang kanyang tipan ng sakripisyo. Alam niya na kalooban ng Ama na siya ay mamatay, at determinado siyang tuparin ang kaloobang iyon.

Marahil ay hindi lubos na napagtanto ng Guro hanggang ngayon na ang kanyang kamatayan ay magaganap sa ganoong kahiya-hiyang paraan, na siya ay paratanganan ng blasphemya at pagtataksil. Para sa isang taong walang ginawa kundi kabutihan, na pinarangalan ang kanyang Langitnang Ama sa bawat kaisipan, salita, at gawa, ang mga ito ay mga paratang na nakapapasakit ng puso. Ikinalulugod niyang mamatay bilang Manunubos ng mundo, ngunit kalooban ba ng Ama na magdusa rin siya sa iba pang mga paraang ito? Oo nga, at nang matiyak dito, si Jesus ay kalmado at kontento.

Sinabi sa atin na nag-alala si Jesus at dininig dahil sa kaniyang debosyon. (Hebreo 5:7). Hindi natin dapat isipin na natakot siya sa kamatayan. Ngunit dapat tandaan na inilagay ng Guro ang kaniyang buong pag-iral nang pumasok siya sa tipan ng sakripisyo kasama ang kaniyang Ama. (Awit 50:5). Kung hindi siya naging tapat, hindi magkakaroon ng muling pagkabuhay para sa kaniya. Kaya naman, ang walang hanggang kamatayan ang ikinabahala niya, at dahil dito, walang duda na siya ay naaliw nang matiyak na ang kanyang Ama ay "lubos pa ring

nagagalak" sa kanya. (Mateo 3:17; Juan 12:27,32). Pinagpala ng katiyakang ito, si Jesus mula noon ay sumuko na sa lahat ng kahihiyan at dinosang hindi niya nararapat na ipinataw sa kanya.

Tungkol sa tulong ng tao, kakaunti lamang ang natanggap ng Guro sa mga huling oras ng kaniyang buhay sa lupa. Hindi ito dahil hindi nakikiramay ang kaniyang mga alagad. Sina Pedro, Santiago at Juan ang tila pinakamalapit sa kaniya, at pinatunayan naman ni Pedro ang kaniyang kagustuhang tumulong. Ngunit ang mga lalaking ito na may natural na pag-iisip ay lubos na hindi makapasok at makaintindi sa pagsubok na dinaranas ng kanilang Guro. Gayunpaman, kung saan nabigo ang bisig ng tao, sinuportahan at pinagaan ng Langit na Ama. Napakataas ng tiwala ni Jesus na ang kanyang Ama ay laging malapit at handang tumulong kaya sinabi niya kay Pedro na kung nais niya, maaari siyang humiling sa kanya ng proteksyon ng labindalawang legyon ng mga anghel at ang kahilingan ay ipagkakaloob. Mateo 26:53

ANG ANAK NG DIOS

Pag-alis nila sa Gethsemane, sinalubong ni Jesus at ng mga alagad ang pulutong na lumabas mula sa lungsod upang hulihin siya, na itinalaga upang maging Hari ng mga hari. Kusang-loob na nagpasa ang Guro sa sarili, at sinabi niya sa mga pinuno ng pulutong na siya nga ang kanilang hinahanap. Nangyari ang mapanlinlang na halik ni Hudás, ang matapang ngunit hindi matalinong pagtatangka ni Pedro na iligtas ang kanyang Guro mula sa kanyang

mga kaaway, at saka siya ay dali-daling dinala sa bulwagan ng paghuhukom upang tanungin ng Punong Pari.

Tinanong ni Caiaphas, ang Punong Pari, si Jesus, "Ikaw ba ang Cristo, ang Anak ng Pinagpala?" (Mateo 26:57,63; Marcos 14:61). Sumagot si Jesus, "Ikaw mismo ang nagsabi," sapagkat alam Niya na ang sagot na ito sa paningin ng Punong Pari ay maglalagay sa Kanya sa ilalim ng parusang kamatayan. (Mateo 26:64). Mula pa sa simula ng kaniyang ministeryo, hinamon na ang Guro hinggil sa kaniyang pagiging Anak ng Diyos. Sinabi sa kaniya ni Satanas, "Kung ikaw nga ang Anak ng Diyos, itapon mo ang iyong sarili" mula sa tuktok ng Templo. (Mateo 4:5,6). Alam ni Jesus na Siya ang Anak ng Diyos. Para sa Kanya, hindi kailangang patunayan ito sa pamamagitan ng anumang kamangha-manghang pagpapakita gaya ng mungkahi ni Satanas. Nang Siya ay nabinyagan, natanggap Niya ang katiyakan ng Kanyang Pagka-Anak nang marinig ang tinig ng Diyos na nagsasabing, "Ito ang minamahal kong Anak, na sa kaniya ako'y nalulugod." Mateo 3:17

Ilang buwan bago muling itanong ng Punong Pari ang tanong na ito sa makasaysayang huling gabi ng pangangaral ng Guro sa lupa, nakatanggap siya ng katulad na katiyakan ng kanyang Pagiging Anak. Ito ay nangangyari sa Bundok ng Pagbabagong-anyo nang muling dumating ang mga salitang nagpapalakas ng loob, "Ito ang minamahal kong Anak, na sa kaniya ako'y nalulugod; pakinggan ye siya." (Mateo 17:5). Ang Makalangit na Ama ay may kamangha-manghang paraan ng paghahanda sa

kaniyang bayan para sa mga pagsubok, at anong katatagan ang dapat na ipinagkaloob ng bagong katiyakang ito kay Jesus nang siya ay humarap sa mainggit at may kinikilingang Punong Pari na nagtanong kung siya nga ang Anak ng Diyos. Sa isipan ni Jesus, walang pag-aalinlangan tungkol sa Kanyang pagiging Anak, at, sa pagkaalam Niya kung ano ang magiging resulta, pinagtibay Niya ang katotohanan. Hindi madaling manindigan para sa katotohanan kapag nangangahulugan ito ng kamatayan; ngunit ginawa ito ni Jesus, at dito Niya tayo iniwan ng isang halimbawa na dapat nating lakaran ang Kanyang mga yapak.

SI HESUS NA HARI

Sa wakas, dinala ang Guro sa harap ni Pilato. Bilang kinatawan ni Cesar, hindi interesado si Pilato sa mga paratang na pangrelihiyon na iniharap ng mga Hudyo laban kay Jesus. Alam nilang mabuti ito, kaya inakusahan nila sa kanya na inaangkin ng Guro na siya ay isang hari. Kung totoo ito, para kay Pilato, nangangahulugan na si Jesus ay isang potensyal na karibal ni Cesar, at dahil dito ay kailangang ipatay.

Pinapabulag ng pagkiling sa relihiyon ang mga tao sa katotohanan at hinahadlangan silang makapagbigay ng wastong pagtataya sa mga birtud at kasalanan ng iba. Walang relihiyosong pagkiling si Pilato laban sa Guro; kaya nang masuri niya ito, natuklasan niyang walang batayan sa katotohanan ang mga paratang laban sa kaniya. Sa pananaw niya, kahit na inangkin ni Jesus na siya ay hari, ito ay isang relihiyosong konsepto lamang na hindi sa anumang tunay na

kahulugan ay ginagawang karibal niya sa trono ng Roma. Kaya ninanais ni Pilato na palayain ang Guro; ngunit hindi ito pinayagan ng galit na pulutong na bulag sa pagkiling.

Inamin ni Jesus kay Pilato na may katwiran ang mga Hudyo sa pagsasabing siya ay isang hari, "Para dito ako ipinanganak, at para dito ako dumating sa mundo," ang kanyang tugon sa kinatawan ng Roma nang itanong ito sa kanya. (Juan 18:37). At anong uri ng hari! Nagkaroon Siya ng tatlong taon at kalahati upang kumuha ng mga taong handang makipaglaban para sa Kanya, ngunit hindi Siya gumawa ng anumang pagsisikap na bumuo ng hukbo. Pinigilan ni Jesus maging ang Kaniyang tapat na lingkod na si Pedro na gumamit ng espada para ipagtanggol Siya. Sa halip, ang Hari ng mga hari na ito ay kusang-loob na namamatay para sa Kaniyang mga magiging nasasakupan. Hindi nakapagtataka na ang ganitong kamatayan ay dapat gunitain! Tinangian ng tinik ang hari ng pag-ibig na ito. Tininag nila siya at ininsulto. Pinilit nilang buhatin ang sarili niyang krus, at sa huli ay ipinako nila siya rito upang mamatay. Sa itaas ng kanyang ulo, ayon sa utos ni Pilato, inilagay nila ang nakasulat na, "Ito ang hari ng mga Hudyo." (Lucas 23:38). Nais ni Pilato na malaman ng buong mundo na ang natatanging taong ito ay namamatay dahil kinamumuhian siya ng mga Hudyo at tinanggihan bilang kanilang hari. Ngunit sa pananaw ni Jesus, namamatay siya bilang Tagapagligtas ng mundo. Para sa kanya, hindi mahalaga ang mga kalagayang nagdulot ng kanyang kamatayan.

Habang nakabitin Siya sa krus, sumigaw ang mga nakatayo sa paligid, "Kung ikaw ang Anak ng Diyos, bumaba ka sa krus." (Mateo 27:40). Ito ang parehong hamon na inihagis kay Maestro mahigit tatlong taon na ang nakalipas ni Satanas. Tumanggi siya noon na gumawa ng anumang bagay upang patunayan sa iba na siya nga ay Anak ng Diyos, at hindi rin siya nagpatalo sa tukso na gawin ito ngayon habang nakabitin sa krus. Walang mas mabigat na dahilan para gawin ito kaysa sa pagpapahintulot kay Pedro na gamitin ang tabak upang ipagtanggol siya.

Muling nagbibintang ang mga punong saserdote at mga eskriba sa isa't isa, "Niligtas niya ang iba; ang sarili niya ay hindi niya mailigtas." (Mateo 27:41,42). Ah, gaano nga ba nila hindi naunawaan na sa pagtanggì ng Guro na iligtas ang sarili Niya ay naghahandog Siya ng kaligtasan para sa kanila at para sa lahat ng pamilya sa buong lupa! Ito ang dakilang aral na dapat matutunan ng lahat ng makakamit ng buhay na walang hanggan. Ito ang dahilan kung bakit nais ni Jesus na gunitain natin ang kanyang kamatayan. Mahalaga para sa atin na maalala natin ang pinagmulan ng ating kaligtasan upang manatili tayong mapagkumbaba sa harap ng Diyos at maunawaan ang kabuuang sukat ng ating pangangailangan - ang pangangailangang tinutugunan sa pamamagitan ng kanyang kamatayan.

Upang lubos na mapunan ni Jesus ang lugar ng makasalanan, kinakailangan na pansamantalang bawiin ng Langit na Ama ang Kanyang pabor sa Kanya. Noon nga'y sumigaw ang Maestro, "Diyos ko,

Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan?" (Marcos 15:34). Ngunit nang sa wakas ay mamatay siya, ito ay nang may buong pagtitiwala: "Ama, sa iyong mga kamay ipinagkakatiwala ko ang aking espiritu," ang kanyang huling mga salita, at ang kanyang ministeryo sa lupa ay natapos – matagumpay na nakumpleto sa pamamagitan ng kamatayan. (Lucas 23:46). Bilang mga tagasunod ng Guro at bilang mga miyembro ng katawan ni Cristo, pribilehiyo rin nating maghandog ng sakripisyo. (Roma 12:1). At kapag ginugunita natin ang kanyang kamatayan, muling pinagtitiyay din natin ang ating determinasyong tapat na sumunod sa kanyang mga yapak.

Marami, kasama na ang mga nagpapahayag na Kristiyano, ang hindi nakakaunawa na ang paghihirap ni Cristo ay nagpapatuloy sa araw-araw na sakripisyo ng kanyang mga tagasunod, habang sila ay "natanim na magkakasama sa kawangis ng kanyang kamatayan." (Roma 6:5). Ngunit ito ang naging paraan ng paggana ng plano ng Diyos sa Panahon ng Ebanghelyo.

Bawat taon, sa petsa ng Pag-alala sa kamatayan ng ating Panginoon, pagkatapos ng paglubog ng araw, maraming tao ng Panginoon sa buong mundo ang magtitipon sa kani-kanilang mga lugar at muling aalalahanin ang kamangha-manghang kaloob ng pag-ibig ng Diyos, si Jesus, "ang Korderong ' ' na pinatay mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan." (Pahayag 13:8). Kasabay nito, muling iaalay nila ang kanilang sariling buhay upang mas tapat na sumunod sa mga yapak ng Manunubos, na nagagalak sa

pribilehiyo ng sakripisyo at paglilingkod, upang sila'y mabuhay at maghari kasama niya. Roma 6:5,8; 8:17

ANG KANILANG KALIGTASAN AT KAYATAT NINYO

Walang mga network ng radyo o telebisyon para magpalabas ng balita, at walang pahayagan o elektronikong midya para ilathala ang trahedyang pangyayari ng gabing iyon ng ika-labing-apat ng Nisan, mahigit isang libo't limang daang taon bago ang Unang Pagparito ni Cristo – nang gabing iyon sa Ehipto nang mamatay ang panganay ng bawat pamilyang Ehipsiyo. At malabong magkaroon ng anumang halaga ang paglaganap ng ganitong balita, sapagkat ang bawat pamilya sa lupain ay lubos na abala sa sarili nilang dalamhati kaya't kaduda-duda kung magkakaroon ng malaking pakundangan sa kalagayan ng iba. Ang anghel ng kamatayan ay hindi pumipili ng tao, sapagkat ang panganay ni Paraon gayundin ang ng pinakamababang Ehipsiyano sa lupain ay pinaslang noong gabing iyon maraming siglo na ang nakalipas.

Isang matandang kuwento ito, ngunit ang kahulugan nito para sa bayan ng Diyos ay nagiging mas mahalaga sa bawat lumipas na taon. Hindi ang katotohanang namatay ang mga panganay ng Ehipto ang ikinababahala natin, kundi ang mga panganay ng Israel ay nailigtas mula sa sumisirang kamay na dumaan sa lupain noong mapaminsalang gabing iyon. Para sa kanila, ito ay isang gabi ng kaligtasan - ang kaligtasan ng mga panganay mula sa

kamatayan, at ang kaligtasan ng buong Israel mula sa pagkaalipin sa Ehipto kinabukasan.

At dahil dito, sa ika-labing-apat ng Nisan, gaya ng ginagawa taon-taon mula noon, ginugunita ng bayan ng Panginoon sa buong lupa sa isang napaka-espesyal na paraan ang kanilang pag-asa ng kaligtasan bilang antitypikal na "simbahan ng mga panganay," at nagagalak sa kanilang pag-asam-asam para sa kaligtasan ng buong sangkatauhan mula sa pagkaalipin sa kasalanan at kamatayan na magsisimula sa umaga ng kaluwalhatian na bagong araw ng kaharian. Hebreo 12:23

ANG KORDERO NG PASKWA

Ito ang pinagmumulan ng kaisipan na tumutulong upang bigyang-diin ang kahulugan ng Pangmemoriyal na Hapunan ng Panginoon para sa mga nagagalak sa kasalukuyang katotohanan. Naalala nating lahat ang kapanapanabik na kuwento kung paano nailigtas ang mga panganay ng Israel noong orihinal na gabi ng Paskwa. Ito ay dahil sinunod nila ang mga tagubilin ng Diyos, na ibinigay sa kanila sa pamamagitan ni Moises - mga tagubiling nag-aatas sa pagbubuhos ng dugo ng korderong pang-Paskwa. Ang bawat pamilya ng mga Hebreo ay kinailangang ipakita ang kanilang pananampalataya sa makapangyarihang lakas ng dugo na iyon sa pamamagitan ng paglagay nito sa mga poste at sa pahalang na kahoy ng kanilang mga pintuan. Ang anumang pamilyang hindi sumunod rito ay nagdusa kasama ng mga Ehpsiyo.

Alam natin ngayon, siyempre, na walang likas na kapangyarihang taglay ang dugo ng tipikal na korderong iyon ng Paskwa, kundi nagbibigay lamang ang Panginoon ng isang halimbawa ng kamanghamanghang probisyon para sa kaligtasan sa pamamagitan ng kaloob ng kaniyang minamahal na Anak. Sa pag-iisip na ito, gaano nga ba kaantig ang mga salita ni Juan na Tagapagbinyag tungkol kay Jesus, "Narito ang Korderong ng Diyos, na siyang nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan." (Juan 1:29). Ang samyo ng kamatayan ay nagsimulang salantain ang sangkatauhan sa Hardin ng Eden, at ang tanging paraan upang matanggal ang salantang ito ay sa pamamagitan ng pagbubuhos ng dugo - hindi ang dugo ng korderong lalaki, ni ng mga toro at kambing, kundi ang mahalagang dugo ni Jesus, ang siyang naging perpektong kapalit para sa nawalang buhay ng ating ninuno na si Adan. Hebreo 9:11,12

ANG PAGGUNITA NG ATING PANGINOON

Sa mahigit tatlong taon matapos kilalanin ni Juan siya bilang "Korderong ng Diyos," naglingkod at nagsikap si Jesus habang iniaalay niya ang kaniyang buhay para sa mga tao. At ngayon ay dumating na ang oras na tuparin ang kaniyang sakripisyo, nang siya ay papatayin bilang tunay na Korderong ng Paskwa, isang sakripisyo na kinakailangan upang magbigay ng kaligtasan para sa simbahan at sa mundo. Kaya, inayos niya na makipagkita sa kanyang mga alagad sa isang "silid sa itaas," upang makipagbahagi sa kanila, sa huling pagkakataon, ng taunang kapistahan ng Paskwa ng Paglabas na naggunita sa

mga pangyayari ng orihinal na gabi ng Paskwa sa Ehipto. Mateo 26:17-20

Matapos nito, kumuha si Jesus ng tinapay at ng bunga ng ubas at nagtatag ng isang bagong kaayusan—isa sa dalawang tanging iniuutos sa kanyang mga tagasunod, ang isa pa ay ang pagbibinyag sa tubig, ngunit pareho lamang itong mga simbolo. Ibinigay niya ang tinapay sa kanyang mga disipulo at inimbitahan silang kumain nito, na ipinaliwanag na ito ay kumakatawan sa kanyang katawan. Gayundin naman ang tasa, na ipinaliwanag na ito ay kumakatawan sa kanyang dugo, at na ang kanyang dugo ay ibubuhos para sa kanila. Mateo 26:26-28

Hindi ito inilaan upang maging bagong anyo ng Paskwa. Hangga't sa kinalalagayan ni Jesus at ng kaniyang mga tagasunod, ang taunang paggunita sa Paskwa ay nagwakas nang gabing iyon. Ito ay isang uri, o anino lamang, na tumuturo kay Jesus at sa pagbubuhos ng kaniyang dugo, at ngayon na siya ay dumating na at malapit nang mamatay para sa mga kasalanan ng mundo, wala nang saysay na ipagpatuloy ang seremonya ng Paskwa. Ang inutos ni Jesus sa kanyang mga alagad ay nilayon bilang pag-alala sa kanyang kamatayan, at upang palagiang maalala ng kanyang mga tagasunod kung ano ang kahulugan nito para sa kanila, at ang bahagi na kanilang gagampanan kasama niya bilang "simbahan ng mga panganay."

Kapag iniisip natin ang nabuhos na dugo ni Jesus at ang kanyang nabasag na katawan, na kinakatawan ng "tinapay" at ng "sangkop," tinutulungan tayo nitong

maunawaan ang pinagpalang katotohanan na ibinigay niya ang kanyang buhay para sa atin—na inihain niya ang kanyang kaluluwa hanggang sa kamatayan. Napakalaking utang natin para rito! Sa katunayan, isang kaisipan na dapat nating sikapin na panatilihin sa isip sa taunang pagdiriwang ng Paggugunita, at palagi, ay ang pagpapasalamat—pagpapasalamat sa pag-ibig ng Diyos sa pagbibigay ng Kanyang Anak upang mamatay para sa atin, at pagpapasalamat sa katapatan ni Jesus sa pag-alay ng Kanyang buhay bilang ating Manunubos.

Ang tanging paraan upang ipakita ang ating pagpapahalaga sa anumang regalo ay ang tanggapin at gamitin ito; at ito ang dapat nating gawin sa regalo ng Diyos. Dapat nating tanggapin si Jesus at gamitin ang merito ng kaniyang inihain na buhay ayon sa layunin ng banal na plano. Ang ganap na pagtanggap kay Jesus, na ipinapakita sa pamamagitan ng pakikihimok sa mga sagisag ng Paggugunita, ay nangangahulugan ng lubos na pagsuko ng ating mga kalooban upang gawin ang kaniyang kalooban, ang pagtanggap sa kaniya bilang ating Ulo. Doon natin natututuhan na ang kaniyang kalooban para sa atin ay ihain natin ang ating mga buhay bilang sakripisyo, gaya ng ginawa niya.

KOMUNYON

Alinsunod sa kaisipang ito, ipinaliwanag ng Apostol Pablo na ang ating pagkuha ng tinapay at tasa ay kumakatawan sa isang karaniwang pakikipag-isa at pakikibahagi, isang komunion, sa gawaing sakripisyo ni Cristo. Ito ay isang nakapagpapabigat

na kaisipan, subalit isa na dapat magbigay-inspirasyon sa atin sa lubos na kasipagan sa paglilingkod sa Panginoon, sapagkat sa saligang ito natin makakamtan ang pribilehiyo na mabuhay at maghari kasama niya. Roma 8:17,18

Kapag tayo'y lumalahok sa mga sagisag ng Paggugunita ngayong taon, panatilihin natin ang mga kaisipang ito sa ating isipan. Pag-isipan natin ang dakilang kaligtasan na kinakatawan nito para sa atin at para sa buong sangkatauhan, na inihula ng karanasan ng Israel sa Ehipto. Magalak tayo sa proteksyon na ibinibigay sa atin ng dugo bilang mga miyembro ng uri ng mga panganay, at sa bahagi na magkakaroon tayo kasama si Jesus sa pagliligtas sa buong sangkatauhan mula sa kasalanan at kamatayan sa dakilang araw na susunod sa gabi ng Paskwa - ang Panahong Ebanghelyo. Napakagandang pag-asa!

Habang iniisip natin ang pagdurusang pinagdaanan ni Jesus upang mabili ang kaligtasang ito—ang malaking pagtutol ng mga makasalanan na ibinuhos sa kaniya, ang pang-uuyam, ang pagpapalo, ang kalupitan ng krus—nawa'y tumugon ang ating mga puso nang may mas matatag na determinasyon na maging tapat sa kaniya gaano man ang maging kapalit. Kinakailangang itakda natin ang ating mga mukha, gaya ng ipinahayag ng Kasulatan, "na parang bato," upang sundan ang kanyang mga yapak ng sakripisyo at pagdurusa hanggang sa kamatayan, na nakaaalam na tutulungan tayo ng Panginoon sa bawat oras ng ating pangangailangan. Isaías 50:7

Dapat nating mamuhay araw-araw na parang ito na ang huli. Kung gagawin natin ito, magsusumikap tayo, bilang mga banal ng Diyos, na tuparin ang ating mga pangako ng pag-aalay, isinusuko ang laman ng k at ang mga interes nito, at inilalagay ang ating mga pagmamahal sa mga bagay na nasa itaas.

Nawa'y sa bawat taon, sa Piging Pangalala, mas mapalapit tayo sa Panginoon kaysa dati, at mas mapahalagahan natin ang lahat ng kahulugan ng Kanyang dugo para sa atin at ang magiging kahulugan nito pa sa buong sangkatauhan.